

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Een iegelijk dan, die deze mijne woorden hoort en dezelve doet, dien zal ik vergelijken bij een' voorzichtig man, die zijn huis op eene steenrots gebouwd heeft.

JEZUS.

WAT ZULLEN WIJ DOEN OP DEN SABBATDAG ?

door

President JOSEPH F. SMITH.

(vervolg van blz. 4.)

Mijn geloof is dat het de plicht is van de Heiligen der Laatste Dagen om den Sabbatdag te eeren en dien heilig te houden, zooals de Heer ons bevolen heeft te doen. Ga naar het huis des gebeds. Luistert naar de onderwijzingen. Geeft uw getuigenis van de waarheid. Drink van de fontein der kennis en van die der leering, zooals die geopend worden door hen die geïnspireerd worden om ons te onderrichten. Gaan wij naar huis, laat ons dan met heel ons huisgezin tezamen gaan, en vergadert uw huisgezin thuis om u heen. Laten we samen een paar liederen zingen, Laten wij een paar hoofdstukken lezen uit den Bijbel, of uit het Boek van Mormon, of uit Leer en Verbonden. Laten wij de beginselen van het evangelie samen bespreken, de beginselen welke behooren tot den vooruitgang in de school der goddelijke kennis, en laten wij op deze wijze één dag van de zeven doorbrengen. Dat te doen zal, zoo geloof ik, ons ten voordeel strekken.

„Wel”, zoo zegt iemand, „is dat niet een beetje al te vroom? Is dat niet voor onze jeugd een beetje al te saai, heel den Zondag op die wijze door te brengen?”

Mijne geachte toehoorders! Ik geloof niet dat er één organisatie bestaat die, met het oog op de opvoeding en de onderrichting van de jeugd, aan hunne kinderen grootere vrijheden toestaan, vrijheid van behoorlijke oefening, van behoorlijke ontspanning, vrijheid van wil, of vrijheid om datgene te doen wat recht is, dan onze Kerk. Geen vrijheid evenwel om kwaad te doen, om hunne kostelijke oogenblikken te verwaarloozen; geene vrijheid om slechte daden te leeren doen,

of om slechte gedachten te koesteren, en zodoende een boosaardig en goddeloos karakter te kweeken. Voor dergelijke doeleinden behoort in 't geheel geen tijd gelaten te worden.

Laten wij toezien dat aan onze kinderen zoodanig onderricht wordt gegeven door hunne ouders op den Sabbatdag, dat zij alles heilig zouden houden wat bestemd is voor het algemeene welzijn. Laten wij hen onderrichten dat zij niet doen wat ik eens opmerkte dat wel gedaan werd bij zekere gelegenheid. Een troep jongens liep eens voorbij de woning van eene weduwe. Een van hen had een dikke stok in de hand. Op kwaadaardige, smalende wijze liep hij naar den muur en trok de paar paaltjes, die daar waren blijven staan, uit den grond. Hij zag enkele bloemen die hij van af den muur bereiken kon; hij trok de struiken naar beneden en rukte de bloemen af. Hun plan was in den boomgaard van hunnen buurman te gaan en daar te stelen. Zij beschouwden het als hun formeel en volmaakt recht om in den tuin van hunnen buurman te gaan, om daar niet alleen zooveel meloenen te nemen als zij eten konden, maar vernielen tevens zooveel als zij maar verkozen. Dat zijn dingen die onze kinderen niet zouden doen.

Dienen wij onze kinderen niet op den Sabbatdag te onderwijzen dat wij niet tegen de rechten van anderen zouden overtreden, en andere menschen zouden berooven van hunne rechtvaardige genotmiddelen en bezittingen? Is het niet juist voor ons om onze kinderen te zeggen de weduwen liever te eeren dan hare omheiningen naar beneden te halen? Beter dan de weduwen met oneerbiedigheid en onvriendelijkheid te behandelen, behooren wij onzen kinderen te leeren dat zij heen zouden gaan om datgene in orde te brengen wat allicht bij dezulken gerepareerd dient te worden. Tracht op te bouwen. Tracht anderen te bevoordeelen. Tracht en leer om goed te doen, en niet het kwade.

In Nottingham in Engeland is overal op in 't oog vallende plaatsen een ijzeren plaat aangebracht, waarop deze woorden te lezen staan: „Van het publiek wordt verwacht dat zij datgene in bescherming zullen nemen wat voor het publieke welzijn bestemd is.” Ik heb menschen gezien die in onze parken, plaatsen die terzijde zijn gezet en verfraaid, en die den belastingbetalers honderden en duizenden dollars hebben gekost, om dezelve aantrekkelijk te maken en schoon, voorzien van gemakken en streelend voor het oog, — en die daar allerlei kwaad hebben uitgericht wat maar denkbaar is en overal de boel hebben trachten te bederven.

Waarom? „Och het is publiek goed!”

Het zou ons zeer goed bekomen als wij onze kinderen leerden even zoo eerlijk te zijn jegens het publieke eigendom van vereenigingen en anderszins als dat wij eerlijk behooren te wezen jegens afzon-

derlijke personen. Over het algemeen wordt gedacht dat het behoorlijk en juist is, en alleszins te rechtvaardigen in een knaap wanneer hij tracht voordeel te trekken van de een of andere vennootschap, door bijvoorbeeld te trachten vrij vervoer te verkrijgen op oneerlijke wijze bij de spoorwegmaatschappijen, of iets anders te doen wanneer het maar geen afzonderlijke personen schaaft. Ook zijn er in de Kerk heel wat zoodanigen. Sommigen hunner die bij de Kerk in betrekking zijn, — velen hunner jonge mannen — hebben het idee dat de Kerk rijk is, afgaande althans op hetgeen wij hen jegens de Kerk zien doen. Zij schijnen bij zichzelf te denken, „wij zullen er uit zien te halen wat er uit te halen is.” Over het algemeen hebben wij meer te betalen om menschen te vinden die werk voor de Kerk willen doen, en dat werk goed willen doen, dan anderen hebben te betalen die in zaken zijn en hunne menschen als zoodanig hebben te employeeren. Door hunne andere positie toch zijn zij in staat hunne beambten nauwkeurig te controleeren. Het is een verkeerde geest voor elkeen om te trachten voordeel te trekken van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, hetzij in kleine dan wel in groote dingen.

Ik geloof dat het een goed ding is onze kinderen onder onze vleugels te nemen, om zoo te zeggen, althans één dag in de week, en hen dan eer en rechtvaardigheid te onderwijzen, alsmede eerbied voor datgene wat recht is en goddelijk; om hen te leeren eerbied te hebben voor den ouderdom en voor datgene wat zwak is en gebrek-kig, hen te onderwijzen vriendelijk te zijn jegens den vreemdeling die in onze poorten is, en die te beschermen, zooals de kleine zinspreuk zegt, boven aangehaald, „datgene wat bestemd is voor het publieke welzijn”, want dit alles is uitsluitend bestemd voor ons eigen welzijn en alleen daarvoor. Wij moeten onze kinderen wellevendheid leeren. Wij behooren onze knapen te onderwijzen zich als heeren te leeren gedragen, en onze dochters als toekomstige vrouwen van stand en opvoeding. En wanneer ik spreek van een heer of eene dame, dan denk ik aan een knaap of een meisje, aan een man of eene vrouw, die in waarheid zich gematigd weet voor te doen, die eenvoudig en nederig is, edelmoedig, geduldig, en die liefde en vriendelijkheid weet te bewijzen jegens de kinderen der menschen.

Ik wil hier herhalen een kleinen zin die ik in de dagen van mijne kindsheid gewoon was steeds weer op te zeggen: „ware opvoeding en de resultaten daarvan is om de vriendelijkste dingen te zeggen op de vriendelijkste manier.”

Geen man die inderdaad een heer is zal zich oneerbiedig gedragen tegenover eene vrouw, hetzij zij gekleed is in de rijkste kleederdracht, of ook zelfs niet al was ze onzedelijk gekleed, zooals wij zulks helaas in onze dagen zoo dikwijls zien. De gewoonten in aanmerking ge-

nomen die zij zich als voorbeeld hebben gesteld, dan kunnen wij hen hoogstens ons medelijden doen gevoelen, voor hun gebrek aan voldoende zedelijk gevoel. Gaat hen voorbij. Wij wenschen hen niet te beledigen wegens hun toestand, maar zooals gezegd, wij gevoelen medelijden met hen, om dat zij niet beter weten en niet beter doen. Of, wanneer zij anders gekleed zijn, behandel hen vriendelijk, betracht hen met respect en eerbied, omreden onze moeders vrouwen zijn, onze zusters zijn vrouwen, en zij allen zijn ons dierbaar, en zij voltooien de som van geluk en eeuwige hoop en vreugde in deze en in de wereld die te komen staat. Wij zijn niets zonder hen, noch kunnen wij onze zending zonder hen voltooien, welke ons is opgedragen om in gemeenschap met hen te volbrengen.

Er is een groote menigte van dingen die wij doen kunnen op den Sabbatdag en die ons op gepaste wijze vermaken, die ons belanginboezemen, en die onze kinderen, tusschen de uren van den dienst leering kunnen geven en onderwijzing, Daarna, op Maandag, wanneer wij zulks wenschen, kunnen wij met hen gaan visschen, springen, een vroolijke tijd hebben, enz. enz. Laat hen dan gaan, verondersteld natuurlijk dat er tijd is om zulks te doen, en als er niets beters voor hen is te verrichten. Voor mij is er niets zoo dwaas, zoo ledig, als naar een doode stroom te gaan met een vischhaak en een worm, en daar aan den oever uren en uren lang te zitten om te trachten een vischje te verschalken en hem verraderlijk een haak te slikken te geven, omkleed met een lokaas. In de dagen van mijne jeugd had ik daar nooit tijd voor. Ik was altijd bezig om iets anders te verrichten, en had zooveel waartusschen ik mijn tijd had te verdeelen dat er geene ledigheid overschoot om te vullen met te gaan visschen in een doode stroom, meer of ander water. Wil evenwel een knaap gaan naar een snelvlietende stroom, en nemen een haak, en de visch is dwaas genoeg er in te happen en te bijten, laat hij het doen en de visch opeten. Dat te doen vereischt oefening en handigheid, en daar valt althans nog iets uit te leeren, maar niet in het uitwerpen van een haak aan de zeekust en daar uren en uren te staan, dag aan dag en eindelijk allicht een visch te vangen een halve duim lang, gedurende heel den dag. Laat de knapen hunne oefeningen houden. Laten zij vermaken hebben op den juisten tijd, maar leert hen eveneens op den Sabbatdag betere dingen te doen.

Dat zijn mijne gedachten, zeer in 't kort en ruw weg uitgedrukt, en ik verheug mij u te zeggen, mijn broeders en zusters die hier vergaderd zijn, dat ik mij gevoel te staan in de tegenwoordigheid van hen die het zout der aarde zijn, en welk zout nog niet zijne waarde heeft verloren. Ik gevoel dat ik sta in de tegenwoordigheid van hen die hun licht op den kandelaar hebben geplaatst, en het niet onder een korenmaat hebben verborgen, maar die het hebben opgesteld

daar waar het gezien kan worden, opdat anderen hunne goede werken mogen zien, en door hun voorbeeld mogen leeren hunnen Vader, die in de Hemelen is, te verheerlijken. God geve dit, is mijn gebed in Jezus naam. Amen.

HET IN AANBOUW ZIJND KERKELIJK BUREAU.

Het nieuw te bouwen kerkelijk bureau in Salt Lake City, nadert de voltooiing. Het gebouw staat in de South East Temple street, tusschen Main- en State street. De opening, lang vertraagd, omreden het benodigde marmer niet op tijd geleverd is geworden, zal nu spoedig plaats hebben. (Bij vertaling van dit artikeltje, overgenomen uit Deseret News, heeft de opening wellicht reeds plaats gehad.) Een der prachtigste gebouwen in onze stad zal dan gebruikt worden als kantoren voor de kerkelijke autoriteiten. Het geheele gebouw, wanneer in gebruik genomen, is gemaakt van de beste materialen, die in onze eigen staat te vinden zijn, van af de met goud afgezette marmeren treden in de vestibule, tot aan het granieten blok, wat de topsteen vormt.

Het heele ontwerp is uitgevoerd in Griekschen stijl, overeenkomstig de bestekken van de bouwkundigen Young & Hansen. Het omvat vijf verdiepingen, behalve nog een kelderverdieping met groote en uitgestrekte ruimten en kluizen, volkomen water- en vuurvrij. Het geheele interieur, vanaf de eerste verdieping, wordt verlicht door één bron, aangebracht in den top van het gebouw, en de groote, in koper gevatte ramen, voorzien in een overvloed van zonlicht en versehe lucht.

De marmeren trappen, oprijzende van af het trottoir, zullen worden verlicht door twee Grieksche koperen standaards, welke hun licht opherpen tot aan den bovenkant van de twee kolommen aan elke zijde van den hoofdingang. Een paar soliede deuren, uit brons gegoten, met zware glazen platen, en beschermd door bronzen tochtdeuren, welke in den muur geschoven kunnen worden, vormen de hoofddeur. De hoofdvestibule, met electriche liften, trappenhuis, enz., wordt afgewerkt met in marmer gevatte gouden biezen. Deze vestibule leidt direct, door een tweede paar koperen deuren, naar de voornaamste ontvangkamer, 30 bij 40 voet in 't vierkant, met haar zestien kolommen, en haar gedecoreerde zoldering of plafond van glas, onmiddellijk onder de lichtbron waarvan gesproken, terwijl de wanden en de vloer met marmer zijn overtrokken. Ruimte is er gelaten voor het aanbrengen van zes muurschilderingen.

Bovendien wordt deze ontvangzaal nog verlicht door vier standaards, zeven voet hoog, gemaakt van bijzonder metaal, in Utah gevonden, en van prachtig ontwerp.

Achter deze ontvangzaal, en met de opening naar den noordkant

van het gebouw, is de groote zaal die gebruikt zal worden door het Eerste Presidentschap; ook deze zaal is prachtig afgewerkt.

De oostelijke wand bevat een schoorsteenmantel van gekruiste lijnen, uitgevoerd in vuurvast steen. De privékantoren van de Presidenten Jöseph F. Smith, A. H. Lund en Charles W. Penrose bevinden zich daar eveneens, en zijn almede van een schitterend decor.

De rechter- en linkervleugel van de lagere verdieping zijn bestemd tot kantoren voor de klerken, den secretaris en de algemeene ambtenarenstaf van het Eerste Presidentschap. Voorts tot wachtkamers voor bezoekers en een groote gezelschapszaal, uitgevoerd in Honduras' mahonie. De lagere verdieping is eveneens voorzien van wasch- en kleedkamers, enz.

Het verslag, de omschrijving vermeldende waaruit wij bovenstaande hebben vertaald, gaat voort mede te deelen hoe de inrichting is van de opvolgende verdiepingen, uit het geheel waarvan wij den indruk erlangen dat hier inderdaad een grootsch werk is tot stand gebracht, wat meerderen luister toe zal voegen aan de inrichting van Zion.

Nemen wij hierbij in oogenschouw dat nog slechts ruim zestig jaar geleden, Utah een woestenis was, de stad Salt Lake City niet bestond, en de omgevingen, waarin deze stad is verzezen, naar menschengedachte geen gelegenheid ooit zou bieden om een volk te voeden en te onderhouden, en wij slaan dan een blik op hetgeen door de „Mormonen“ gedaan is geworden, welke kracht en energie door hen is ontwikkeld, welke haast onbegrijpelijke pogingen ze hebben aangewend om het Schriftwoord in vervulling te brengen, dat namelijk de wildernis zou bloeien als een roos op het veld, dan komen wij tot de conclusie, wat door de Heiligen der Laatste Dagen wordt verstaan onder profetie van God. Door hen wordt niet gedacht dat, nu de profetie eenmaal gegeven is, de mensch de handen in den schoot kan leggen, en stillekens de vervulling er van af heeft te wachten door den Heer, maar dat daarentegen de Heer Zijn volk op aarde heeft geplaatst om de profetieën, eenmaal gegeven, zelve in vervulling te brengen. Zoo wordt Zion gebouwd, en de tijd voorbereid dat de Zoon van God komen kan op de aarde, om bezit te nemen van Zijn koninkrijk. Het benoodigde geld voor al deze zaken is niet afgewrongen van de leden van Christus' Kerk door een drukkende belasting, maar de fondsen, daarvoor benoodigd, zijn vrijwillig en met liefde gegeven door het volk van den Heer, dat zich, door noesten vlijt en het moeizaam bearbeiten van den bodem, dien bodem als 't ware gedwongen heeft de vruchten ervan te verwachten, af te werpen, en toen vrijwillig van hun overvloed hebben gegeven om de dingen die tot het werk des Heeren behooren, te omringen met zaken van smaak en luister, een beeld gevende van de welvaart van het volk van God, wat daar in rechtvaardigheid werkt en voortbouwt op de eenmaal ge-

geven beginselen van bekeering en geloof, zichzelf verbeterende, zich verheffende boven het peil der menschheid, en zich bekwamende hunnen Koning met eer en heerlijkheid straks te ontvangen, wanneer Hij de tijd rijp zal achten, om tot Zijn volk op aarde te komen.

GROETEN UIT DE ARNHEMSCHE CONFERENTIE.

Wederom is een jaar voorbijgegaan; één van die jaren, zooals de wereld ze nimmer gekend heeft. Een jaar van rouw voor miljoenen, een jaar van gebrek en armoede voor duizenden en duizenden. En nog altijd woedt de geesel van den oorlog voort, niets ontziende, de naties ontvolkende, en nameloos wee uitstortende over de overblijvenden. Menschen, geschapen om vreugde te hebben, naar het beeld van God, moeten zich maskeren om zich te beveiligen tegen de giftige dampen, door hunne medemenschen veroorzaakt om hen te doden. Schepselen Gods, naar Zijn beeld, zijn wroetend in de aarde, zoo diep mogelijk, om zich te beveiligen tegen dood en verderf en tegelijkertijd trachtend van uit hunne verborgen schuilplaatsen zooveel onheil als mogelijk, over hunne tegenpartij te brengen. Weer anderen stijgen hoog in de lucht, om vandaar te trachten menschen en eigendommen te verwoesten, en weer anderen begeven zich onder water, om te trachten de prachtige zeekasteelen van den modernen tijd, met met al wat er zich op bevindt, in een minimum van tijd op den bodem der zee te doen zinken.

Waartoe dit alles? Zongen dan niet de engelen in de velden van Efrata: „Vrede op aarde, in de menschen een welbehagen?” En waarom dan al deze ellende en verwoesting? Wanneer we dieper op de zaak ingaan, zullen wij ontdekken, dat reeds voor negentien eeuwen de Schepper van hemel en aarde de toestanden voorzag, die in den loop der eeuwen over het menschdom zouden komen, en Hij zond Zijn Eenig geboren Zoon met het Evangelie der Liefde, het in 's menschen macht gevende, dat Evangelie te gehoorzamen of te verwerpen. Men koos het laatste, nagelde Gods Zoon aan het kruishout en vervolgde te vuur en te zwaard al wat den naam van Christus beleed. En zóó groot en algemeen werd de afval, dat in het begin van de negentiende eeuw niets meer dan wrakstukken te herkennen waren van de schoone beginselen van het Evangelie van Christus. En als een gevolg daarvan zijn de menschen achteruitgegaan in hunne gevoelens van liefde, zinnen op alle mogelijke middelen om zichzelf te verrijken, al is het ten koste van anderen, en komen langzamerhand geheel onder de macht van hem, die sedert het begin der schepping op 's menschen ondergang bedacht was.

Maar, Gode zij dank, dat er te midden van al die donkerheid een lichtpunt gekomen is. De steen, zonder handen uit de bergen ge-

houwen, door Daniël gezien, rolt en rolt voort, en zal eenmaal de geheele aarde bedekken. Het Evangele is hersteld, en zal nimmermeer worden weggenomen. Het doeleinde van het Evangelie, vrede op aarde en in menschen een welbehagen, zal eenmaal vervuld worden, en ieder jaar, dat voorbij gegaan is, heeft ons een schrede nader tot dit doel gebracht.

De Heiligen der Laatste Dagen hebben de dure verplichting op zich genomen te trachten dit Evangelie ingang te doen vinden onder de menschen. Wij kunnen dit doen door woorden, maar meer nog door daden. Als wij de geboden des Heeren in oprechtheid onderhouden, en onze levenswijze indruk kan maken op anderen, dan hebben wij een steentje bijgedragen tot de bereiking van dit doel.

Moge de Heere ons daartoe zegenen en ons allen standvastig doen blijven in Zijn Evangelie, en moge het jaar 1917 een jaar van voorspoed zijn, van geluk en broederlijke liefde voor alle Heiligen der Laatste Dagen, en moge velen oprechten van hart het Evangelie aannemen.

J. J. v. LANGEVELD,
N. LESLIE ANDREWS.

NOG GEEN TIJD VAN RUST!

Nog is 't geen tijd van rusten,
Wij zijn nog ver van 't doel.
Komt voort naar gindsche kusten
Door 's werelds bont gewoel!
Wie moed'loos neêr mocht zinken,
Heff' weêr den blik omhoog!
Daar blijft een starre blinken,
Wier licht ons nooit bedroog.

Onrustig hart, heb vrede!
Gij wordt in 't leed gestaald,
En eens wordt naar uw bede
De zeeg' op 't kwaad behaald.
Er moet wel veel verouden,
Wel sterven menig' vreugd',
Maar 't beste blijft behouden,
Het leeft in eeuw'ge jeugd,

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

VERSLAG DER ROTTERDAMSCH E CONFERENTIE.

De halfjaarlijksche conferentie van bovengenoemde afdeeling werd gehouden op Zondag 7 Januari. Zij werd voorafgegaan door twee priestervergaderingen, welke gehouden werden op Zaterdag 6 Januari. De eerste had plaats 's morgens 10 uur, en was uitsluitend voor de zendelingen, die allen tegenwoordig waren. De tweede werd gehouden 's avonds 8 uur, en werd bijgewoond door het lokale priesterschap, de ambtenaren en ambtenaressen van de verschillende organisaties, alsmede door de zendelingen. Een groot aantal broeders werden verhoogd in het priesterschap of in hetzelfde opgenomen, terwijl vele wijze lessen door Prest. Butterworth en anderen gegeven werden. Een zeer goeden geest kenmerkte deze vergaderingen, en allen togen opgebouwd en verblijd huiswaarts.

Zondagsmorgens om 10 uur begon dien dag de eerste vergadering. Vele leden en vrienden waren van buiten de stad gekomen, zelfs uit andere conferenties. Conferentie-President Wm. Dalebout verzocht de vergaderden te zingen lied 48: „Gods Geest brandt in 't harte”, waarna met gebed geopend werd door Ouderling T. de Reus. Daarna werd door het koor gezongen lied 194: „Lof tot den grooten Redder.” Als eerste spreker werd geroepen Ouderling Bote C. Dokter, oud-zendingeling. Hij begon te zeggen, na een korte inleiding, dat de Heiligen der Laatste Dagen zich grootelijks bevoorrecht konden achten, omreden de groote waarheden, in deze laatste dagen geopenbaard, en waarvan wij een getuigenis in ons hart dragen. Er zijn zoovele verschillende soorten van menschen en allen hebben een andere opinie en ideaal. Ook wij hebben een ideaal en stellen het voor aan de wereld. Wij willen trachten volmaakt te worden. Wij gelooven ook een voorbestaan gehad te hebben. Tot verduidelijking worden door spr. eenige schriftuurplaatsen aangehaald, waarna hij eindigt met Gods beste zegeningen te vragen voor de vergaderden.

Tweede spreker was Ouderling Mahonri A. Josephson van de Groningsche Conferentie. Het menschedom gelooft over het algemeen verschillend omtrent het Evangelie. De Schriften bewijzen dat het Evangelie hersteld is. Hierdoor is het duidelijk dat het niet altijd op aarde was, hoewel vele menschen dit gaarne gelooven. Lezen wij evenwel de Schriften, dan kunnen wij zien, hoe de afval gekomen is, en dit alleen door de onrechtvaardigheid der menschen. God voor-

zag deze dingen, en weet ook hoe de menschen zullen handelen, 't zij persoonlijk, of als gemeenschap. Door profeten vanouds werd dienaangaande geprofeteerd, en Jesaja vooral sprak over den afval in het laatste der dagen. Spreker raadt aan de Schriften te onderzoeken, want zij bewijzen dat de afval komen zou, maar ook de herstelling van het Evangelie.

Door het koor werd nu een Engelsche lofzang: „Father, o hear us!” ten gehoor gebracht, waarna Ouderling Jac. J. v. Langeveld, van de Arnhemsche Conferentie, het woord verkreeg. Spreker zegt, vreugde gevoeld te hebben, toen dezen morgen gezongen werd: „Wij zingen en juichen,” en hij gevoelde te kunnen juichen over het licht van het Evangelie. Welke dwaaze dingen worden geloofd zonder dat licht. En onder de verschillende dwaalbegrippen der Christensekten trekt vooral dat der uitverkiezing onze aandacht. Hij tracht duidelijk te maken dat, indien er uitverkiezing bij God bestond, de komst van den Zaligmaker onnoodig was geweest, en ook Satan niet behoefde rond te gaan als een brieschende leeuw, zoekende wie hij zal verslinden, want het grootste gedeelte der schepselen Gods zoude zonder verzoeking in zijne handen vallen. Na aangespoord te hebben tot volharding in het onderhouden van de wetten Gods, eindigde spreker.

Door het koor werd gezongen lied 27: „O, mijn Vader,” waarna deze vergadering met gebed besloten werd door Br. Dirk van den Berg.

Om twee uur begon de middagvergadering, en werd geopend door het zingen van lied 51: „Luister en Glorie,” en met gebed door Ouderling Jacob Dokter, waarna door het koor werd gezongen lied 183: „Oproep van Vrijwilligers.”

Nadat door den leider de verschillende autoriteiten der Kerk waren voorgesteld, en door algemeen handopsteken erkend waren, verkreeg Rulon J. Sperry, President van de Groningsche Conferentie, het woord.

Bij een nauwkeurige beschouwing van de omstandigheden, waaronder de verschillende godsdienststelsels verkeerden in de vorige eeuw, zal blijken dat de herstelling van het Evangelie een noodzaak was geworden. Openb. 14:6 kwam in vervulling, Christus' Kerk werd hersteld, ambten en ambtenaren aangesteld. Vele dwaalbegrippen zijn hieromtrent onder de menschen, maar er is niets geheimzinnigs in als wij beweren dat Joseph Smith autoriteit ontving van Christus zelve, dat het Boek van Mormon in volkomen harmonie is met het woord van God, en dat aan Joseph Smith verschillende profeten vanouds verschenen en hem de sleutelen overdroegen, waardoor hij volmacht ontving, om de doeleinden Gods op aarde te doen vervullen. Zoo werd deze Kerk opgericht door volmacht van den Heer zelve, en geen andere Kerk op aarde kan zulke degelijke bewijzen aanvoeren aangaande haar ontstaan. Spreker geeft getuigenis en raadt allen aan te onderzoeken of deze dingen waar zijn.

Nadat weder door het koor een Engelsche zang: „All united in Jesus“ ten gehoor was gebracht, werd het woord gegeven aan ouderling George Kreutzer, president van de Utrechtsche gemeente. Alleen door het beoefenen van ons geloof zal een getuigenis gegeven worden. Geloof alleen is echter niet voldoende. Geloof is noodig om tot God te komen, maar eenmaal zoover gekomen zijnde, moet door vruchten gezien kunnen worden. dat dit geloof een levend geloof is. Wanneer het op vaste grond geplant is, zal het ons wetenschap geven. Spreker toont door een voorbeeld aan, hoe valsch geloof eenmaal teleurstelling zat brengen. Wanneer wij gelooven dat het Evangelie in vroeger dagen noodig was, waarom kunnen wij dan niet gelooven dat het nu noodig is. Na een krachtige getuigenis eindigde spreker.

Als laatste spreker trad nu naar voren Ouderling Dirk van den Berg, President van de Amsterdamsche Conferentie. Hij zegt blij te zijn, in de tegenwoordigheid van zoovele menschen, die allen hetzelfde gelooven. Hoewel het maar eenvoudige woorden zijn, die hier gesproken worden, zijn zij niettemin waar. Toen Joseph Smith in allen eenvoud tot God ging, werd zijn gebed beantwoord. Er was geen Evangelie op aarde. Het was onmogelijk voor de wereld om dit te gelooven, maar daarom is het niet minder waar. De beginselen zijn trouw en waarachtig, en schijnen onwaar voor de wereld. De wereld verstaat deze niet. Het voorbestaan verduidelijkt nu, wat vroeger onbegrijpelijk was. Toch gelooven de menschen het niet, hoewel het redelijk en volgens het woord van God is. In onze harten leeft echter iets, dat van deze dingen getuigt, en dat is de Geest Gods. Laat ons daar dankbaar voor zijn en moedig voorwaarts gaan, want ons wordt eeuwige vooruitgang in uitzicht gesteld.

Tot slot werd door het koor gezongen Lied 54: „Heer schenk ons uwen zegen.“

De avondvergadering werd gehouden in de groote zaal van het Nutsgebouw, welke zaal bijna geheel gevuld was met een belangstellend publiek. Vele vreemdelingen waren hier tegenwoordig, en met groote aandacht werden de verschillende sprekers gevolgd. Precies om zeven uur werd aangevangen met het zingen van Psalm 103: „Loof, loof den Heer“, door het koor. Ouderling Teerling, van Dordrecht, opende met gebed. Alsdan werd door het koor gezongen; „Jesus, Lover of my soul.“

Ouderling B. Tiemersma, van Utrecht, was de eerste spreker. Hij had tot onderwerp gekozen: „De tweede komst van Christus“. Alle Christenen zijn hopen op de tweede komst van Christus. En dit kan ons niet verwonderen, want al reeds zeer kort na 's menschen eerste overtreding, werd een belofte dienaangaande gegeven en door alle eeuwen heen is die belofte herhaald. Hoe dichter we echter het tijdstip van die tweede komst naderen, hoe duidelijker de voorspellingen worden. Bij de hemelvaart van Jezus werd door de engelen

op duidelijke wijze gezegd, dat deze Jezus alzo zou wederkeeren. Meerdere Schriftuurplaatsen worden door spreker aangehaald, om te bewijzen, dat die tweede komst nabij is, hoewel van die ure niemand weet. Maar het is de zaak van de Heiligen der Laatste Dagen om te verkondigen dat de tweede komst van Christus nabij is. Die beweging ontgaat echter aan het meerendeel der menschen, omdat het in alle nederigheid geschiedt. Het Mormonisme is het werk van God. Joseph Smith was de door God verkozen oprichter. Groote vervolging kwam, maar de groei der Kerk werd grooter. De menschen over het algemeen konden zich niet opwerken tot de zedelijke hoogte, belichaamd in het Evangelie van Christus. Maar alleen het volbrengen van onze plichten zal ons brengen onder het rechtvaardige bestuur van den Koning der koningen. De tweede komst zal geen dag van verschrikking zijn, maar van vreugde.

Weder werd door het koor gezongen op schoone wijze, en wel Psalm 84: „Hoe lieflijk, hoe vol heilgenot!”

Volgende spreker was Conferentie-President Wm. Dalebout. Hij begint te zeggen, dat het Mormonisme meestal geoordeeld wordt naar hetgeen de wereld daaromtrent aanbiedt, maar wanneer het geoordeeld zou worden naar hetgeen wij u aanbieden, zal de uitkomst anders zijn. Men kan geen druiven plukken van doornen en geen vijgen van distelen. Spreker vergelijkt de Kerk bij een vruchtboom, en wanneer we de vruchten onderzoeken, zullen wij weten of de boom goed is. De boom brengt rijpe en onrijpe vruchten voort, maar we moeten de boom niet oordeelen naar de slechtste vruchten, maar wel naar de beste.

De boom van 't Evangelie heeft alle stormen weerstaan. Spreker zegt bekend te zijn met de Mormonen in Utah, en de vruchten die hij sedert zestien jaren van hen gezien heeft, zijn niet verwerpelijc, als we bedenken dat voor ruim 80 jaar deze Kerk is opgericht met 6 leden en we zien hoe groot haar groei was in die jaren, zullen we beseffen, dat de vruchten en ook de boom beter zijn, dan algemeen geloofd wordt. 't Mormonisme is gekomen om nimmermeer te worden weggenomen.

Laatste spreker was Zendings-President John A. Butterworth. Om een goed beeld weer te geven van de schoone leerstellingen van het Evangelie, zijn een paar uren niet voldoende. Wij hebben een vast geloof in Jezus Christus. Wij weten dat Zijn tweede komst nabij is. Wanneer Hij komen zal, zullen ook de Joden Hem aannemen. Zij zullen Palestina bezitten, en het spreekwoord: „Zoo waarachtig als de Heere ons uit Egypteland heeft uitgevoerd”, zal niet meer gehoord worden, maar wel: „Zoo waarachtig als de Heer ons wederom vergaderd heeft.” De verloren stammen zullen eveneens wederkeeren uit het land van het Noorden en zullen hunne bezittingen hebben in

het beloofde land. Zij zullen Jezus erkennen als den Messias en vrede zal onder hen wonen. Dit is volgens de profetiën van ouds. Maar ook nu wordt geprofeteerd, en Apostel James E. Talmage profeteerde op de laatste, in Salt Lake City gehouden Conferentie, dat sommigen, die daar tegenwoordig waren, de geschriften zouden lezen, die door de tien stammen zouden worden meegebracht. Alsdan zal een nieuw boek der wereld worden aangeboden als het woord van God, en één zijn met den Bijbel en het Boek van Mormon. Gezegend zijn zij, die acht geven op de profetiën en de teekenen der tijden, en daardoor de dingen Gods verstaan. Moge de Heere U daartoe zegenen en doen blijven in Zijne wegen.

Na een kort woord van dank aan de aanwezigen, door den leider, voor de oplettende belangstelling, dezen dag geschonken aan de verschillende sprekers, werd tot slot door het koor een Engelsche lofzang gezongen, getiteld: „Shall I receive a welcome home?” Geëindigd werd met dankzegging door Ouderling C. de Jong.

Wederom kan gezegd worden dat deze Conferentie-dag een succes is geweest. Tevreden en verblijd gingen allen huiswaarts, en wij twijfelen niet of allen zullen zich voldaan gevoelen die hebben medegewerkt om deze Conferentie aan haar doel te doen beantwoorden. Wij kunnen niet nalaten hier met een enkel woord gewag te maken van de waardeering, die wij gevoelen voor de hulpvaardige medewerking van de Rotterdamsche Zustervergadering, en tevens voor het Rotterdamsch Zangkoor, voor al de opofferingen, die aan zingen, zooals hier gedaan, moeten voorafgaan. Dank aan den zangleider Ariën van Roozendaal, en aan de organiste Maria C. v. Smaalen, en verder aan allen, die tot het succes van den dag hebben medegewerkt, J. J. v. L.

NIEUWJAARSGROETEN.

Van onderscheiden persoonlijkheden, voorheen verbonden met onze zending alhier in Nederland, alsmede wel in de eerste plaats van Pres. Geo. F. Richards, leider der Geheele Europeesche zending, gevestigd te Liverpool, ontvingen wij hartelijke Nieuwjaarsgroeten, waarin gelukwenschen worden uitgedrukt voor het welzijn van alle Heiligen hier te lande. Wij voldoen gaarne aan hun verzoek deze groeten door middel van ons tijdschrift ter kennis te brengen van onze lezers, en wij hopen van ganscher harte dat het eveneens onzen geliefden Ex-president met Zijne lieve familie in het bijzonder, gegeven mag zijn veel voorspoed en geluk te hebben in het pas ingetreden en begonnen jaar.

Behoudens enkele dier Nieuwjaarsgroeten, die wij hier achter afdrucken, rust voorts op ons nog de plicht eene vertaling te geven van het woord van Groet, indertijd geschreven door Pres. Geo. F. Richards, en verschenen in een der eerste Septemernummers van de „Millennial Star,” waarvoor ons indertijd de juiste gelegenheid, ook al mede door het ongeregeld aankomen van genoemd Engelsch tijdschrift, — ontbrak. Hieronder evenwel ruimen wij eerst een plaatsje in voor de ons in optima forma toegezonden gelukwenschen.

NIEUWJAARSGROET.

Drukke bezigheden, verbonden met mijn veelomvattenden arbeid hebben mij tot heden weerhouden een klein artikeltje te schrijven, waarin ik uitdrukking zou geven aan mijne gevoelens bij de intrede van het pas begonnen jaar.

Bij de wisseling van den jaarkring heb ik vele kaarten, gelukwenschen bevattende, ontvangen van de broeders en zusters en vrienden in de Zending, en ik ben niet in staat geweest allen persoonlijk te antwoorden, redenen waarom ik zulks bij dezen doe.

Mijne gevoelens jegens u allen zijn van den meest liefdevollen aard. Moge Gods besten zegen u allen vergezellen op den levensweg van het jaar thans al weer ingetreden, en moge het u allen gegeven zijn de rechtvaardige verlangens van uw hart bevredigd te zien. Alleen in het onderhouden van Gods geboden is groote loon verborgen, en laat ik het uitspreken als mijn wensch en bede voor het jaar 1917, dat Gode u in uwe harten moge geven eene verkleefdheid van Zijne wetten en geboden, die u in staat moge stellen een leven te leiden naar Zijn welbehagen, en ik geloof dat ons dan het beste deel ge- wordt dat bij mogelijkheid te bereiken valt.

Rotterdam, Jan. 1917.

Uw broeder in Christus,
JOHN. A. BUTTERWORHT.

EEN KERSTGROET VOOR DE HEILIGEN IN NEDERLAND.

Kort voor het einde van dit jaar (1916) wil ik een Kerstgroet toe- roepen aan al mijn Hollandsche broeders en zusters en vrienden.

Ik laat u allen weten dat ik nog niemand uwer vergeten ben, of- schoon velen niets van mij hebben gehoord sedert ik uw land ver- liet, zowat een jaar geleden, om naar mijne ouders en verdere familie terug te keeren, na mijne zending te hebben volbracht.

Vele dingen zijn sedert dien gebeurd. De vreeselijke verwoesting onder de menschen gaat nog steeds voort, en alleen God is het die weet wanneer er aan deze gruwelen een einde zal komen. Toch zijn er aan het einde van dit jaar vele dingen waarvoor wij dankbaar be- hooren te zijn. Ten eerste dat ons beider vaderland tot nog toe is vrijgebleven van den strijd, hetwelk ik beschouw als te zijn een grooten zegen. waarvoor de Heiligen nooit dankbaar genoeg kunnen wezen. Voorts het evangelie, wat een paarl is van groote waarde, en wat ons zalig zal maken met Christus, als wij het willen naleven zooals het ons verkondigd is geworden.

En nu, mijne geliefden, nu dit jaar tot een eind is gekomen, en wij onze gedachten voor een oogenblik in het verleden laten gaan, vragen wij ons dan af of wij onzen plicht hebben gedaan tegenover God en tegenover onze medemenschen. Geen onzer heeft zóó goed gedaan dat hij nog niet beter zoude kunnen doen; zei daarom ons ideaal „heiligmaking.”

De tijd die wij tegemoet gaan is een goed oogenblik om over onzen Heiland na te denken en over Zijne leeringen, en ons een ideaal te vormen voor het jaar der toekomst. Evenwel, laten wij daarbij ook in het oog houden, dat het beter is zich geen idealen te vormen, en geene beloften te maken, dan die idealen te verzaken, en de eens gegeven beloften te breken.

Ik hoop dat deze enkele woorden een middel mogen zijn tot het nauwer toehalen van onze vriendschapsbanden, en dat onze verhouding mag blijven zooals die was toen ik nog als een zending onder ulieden vertoefde, want mijn wensch is dat wij elkander niet zullen vergeten. Dat God u dan verder moge zegenen en het ons gegeven moge zijn in de toekomst nog eens elkanders aangezicht opnieuw terug te zien, is mijne hartelijke wensch en bede.

Logan, Utah.

WILFORD B. MURRAY.

Noab. Utah, 10 Dec. 1916.

Redactie van „De Ster” en leden
der Kerk en verdere vrienden :

Bijna een jaar is er voorbijgegaan, sedert ik lief Holland verliet om weder naar huis terug te keeren. Het was toen ook haast Kerstmis, en weder is die tijd nu bijna daar, en wanneer straks alle harten dije in Christus één zijn geworden, zich weer in harmonie des geestes en met gejuich zullen vereenigen, om Zijnen geboortedag te vieren, wil ik nogmaals in eenen brief tot u komen, om mijne dankbede, met de uwe, tot God op te zenden.

Wij er straks weer een nieuw jaar voor de deur staat, laten wij dan onze idealen hoog stellen, laten wij het evangelie met een nijveren geest verkondigen, en nimmer vergeten dat de Heer ons goedgunstig is geweest.

Mijne gedachten zijn nog steeds, iederen dag mijns levens, met u. Moge de Heer u allen in het toekomende jaar rijkelijk zegenen. Ik wensch u verder allen een gelukkig en blij Kerstmis en een goed Nieuwjaar.

LESLIE T. FOY.

Geliefde Broeders en Zusters.

Door middel van ons geliefd tijdschrift kom ik u iets vertellen van onzen toestand in Zion. In de eerste plaats groeten wij u met het nieuwe jaar, en hopen wij dat God uw leven aangenaam wil maken. Wij gevoelen ons zeer goed in het evangelie. en allen genieten wij eene uitstekende gezondheid.

Wij kunnen u verzekeren. dat God ons rijkelijk heeft gezegend. Het evangelie is ons kostbaarder, dan het ooit voor ons is geweest. Wij hebben hier het Huis des Heeren gezien, en den schoonen Tabernakel. Wij hebben hooren spreken in vreemde talen en het hooren uitleggen. Groote zegeningen, met betrekking tot het genezen van ziekten, hebben wij hier aanschouwd.

Moeilijkheden evenwel hebben wij hier ook ondervonden. Die kunnen wij niet ontloopen, maar gedenkt allen, broeders en zusters, dat opofferingen ons den zegen des hemels brengen. Ook hier kunnen wij werken voor de welvaart en het geluk van Zion, ofschoon wij nog dikwijls terugdenken aan onze prettige en goede gemeente in Amsterdam, alwaar wij veel geluk en liefde hebben ondervonden en leeren kennen. Wij zeggen tot u: blij getrouw aan het verbond, eenmaal gemaakt, en al de profetieën, u eenmaal gegeven, zullen hunne vervulling erlangen. Geen onzer verlangt terug naar Holland, om daar te wonen, maar wij hopen dat God ons nog eenmaal het voorrecht zal geven eene zending te vervullen, en dat mijne stem dan in mijn oude vaderland moge weerklinken, om anderen tot bekeering en het evangelie te roepen.

Onder het volk der aarde te werken, en hun het evangelie des levens te brengen, daar leef ik voor. Geliefde broeders die het Priesterschap dragen, werkt hard met de zendelingen mede. Weest vereenigd. Spreek geen kwaad en geen laster. Ziet het goede in elkeen. Weest vol liefde en verblijd u. Onderhoudt elk gebod, en God zal u zegenen.

Uw broeder en zuster in Christus,

Salt Lake City.

H. LANDWAARD en Echtgen.

A A N G E K O M E N.

9 Jan. Met het S.S. „Rijndam” van de Holland—Amerika Lijn, zijn aangekomen te Rotterdam: de Ouderlingen Francis O. Jones, van Mr. Pleasant, en Wilford Wilton, van Hinkley, beide plaatsen in Utah. Beide Ouderlingen zijn aangesteld om te werken in de Groninger Conferentie.

Eveneens arriveerde Onderling Alvin J. Teuscher, met bestemming naar Zwitserland. Deze zendeling heeft alhier echter ie wachten tot toestemming wordt gegeven voor de reis door Duitschland.

H U I G E N. †

Op Zaterdag 33 December 1916 overleed te Deventer Angenita Ida van Dijk, echtgenoot van Broeder W. N. Huigen. Een zeer ernstige ziekte, waaraan zij sedert jaren lijdende was, verhinderde haar door den doop een lid der Kerk te worden, hoewel haar heengaan gekenmerkt werd door een berusten in den wil des Heeren, en van een overtuigd zijn van de waarheid van het Evangelie.

I N H O U D :

Wat zullen wij doen op den Sabbatdag blz. 17	Verslag der Rotterdam- sche Conferentie blz. 25
Het in aanbouw zijnd ker- kelijk bureau „ 21	Nieuwjaarsgroeten „ 29
Groeten uit de Arnhem- sche Conferentie „ 23	Nieuwjaarsgroet „ 30
Nog geen tijd van rust . . . 24	Een Kerstgroet voor de Heiligen in Nederland „ 30
	Aangekomen „ 32
	Huigen †

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7½
Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.
Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50
Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.